

νον τὰ ἔννομα αὐτῶν συμφεροντα συνωδὰ τῷ νόμ. Πολ. Δικ. ἄρθρ. 89, 238.

Ἄρθρ. 11 (1898)

Εισιγητῆς ὁ πρωτοδικῆς κ. Γ. ΚΑΜΠΙΩΤΗΣ

Οἰκογενειακὸν καταπίστευμα — ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις κατὰ καταπίστευματοδότου — Ζῶντος ἔτι τοῦ τοῦ ἀγωγῆ καταπίστευματοδόχων διεκδικήσεως — ἀπαρδέκτος ὡς πρῶτος.

Ἐπειδὴ, ναί μὲν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν L. 69 § 3 — L. 78 § 3 — L. 67 § 3 — 7 Πανδ. (de leg. 31). — L. 114 § 15 — 18 — L. 120 § 1 (de leg. 30) — L. 11 Cod. (6 — 42). — L. 4 6 αὐτ. (6. 38) ἂν ὁ κάτοχος κληρονόμος ἐν τῇ fideicommissum familiae ἐκποίηση τὸ κληροδοτηθὲν ἢ τὸ κληρονομηθὲν, οὐτινος ἢ ἀπαλλοτριώσις ἀπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ διαθέτου, οἱ μετ' αὐτὸν ἐγγύτεροι δύναται ν' ἀπαιτήσωσι τὰ ἐκποιηθέντα ἢ διεκδικήσωσιν, 31 « Praedium, quod nomine familiae relinquitur, si non voluntaria facta sit alienatio, sed bona heredis veniant, tamdiu emptor retinere debet, quamdiu debitor haberet bonis non venditis, post mortem eius non habiturus, quod ex heres praestare cogetur ». Κτῆμα ὅπερ ἐν ὀνόματι τῆς οἰκογενείας καταλείπεται ἂν μὴ γείνη ἔκουσία ἀπαλλοτριώσις, ἀλλ' ἢ περιουσία τοῦ κληρονόμου πωληθῆ, ἐπὶ τοσοῦτον ὀφείλει ὁ ἀγοραστὴς νὰ παρακρατήσῃ ἐφ' ὅσον ὁ ὀφειλέτης θὰ εἶχεν, ἐὰν ἢ περιουσία δὲν ἐπωλεῖτο, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ δὲν θέλει κρατῆσαι ἀφοῦ καὶ ἐξωτικὸς κληρονόμος θὰ ἦναγκάζετο νὰ παράσῃ. Ὅσακις τὰ κληρονομηθέντα ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ μὴ ἐκποιήσαι, ἐξποιήθησαν οὐχὶ ἔκουσία βουλήσει τοῦ κληρονόμου, ἀλλ' ἀναγκαστικῶς, οἱ ἀγοραστὰς παρακρατοῦσι τὰ κτήματα, ἐφ' ὅσον ὁ κληρονόμος ὀνόματι τοῦ ὀποιοῦ ἐξποιήθησαν ζῆ. Τὸ δὲ τῆς παρακρατήσεως τῶν ἀναγκαστικῶς πωληθέντων κτημάτων δικαίωμα, ὅπερ διδοται τοῖς ἀγορασταῖς πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιῶν των, ἐμποδίζει τὴν ἔγερσιν τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, διότι ταύτην τὴν ἔννοιαν ἔχει ἢ ἐν τῷ νόμῳ « . . . retinere debet . . . » Ἡ δ' ἔννοια αὕτη σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς αὐτῆς διατάξεως, καθ' ἣν ἐπὶ ἐκποίησεως οἰκεία βουλήσει, πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ δύναται ν' ἀπαιτήσωσιν ἀδιακρίτως ἂν ζῆ ἢ μὴ ὁ ἐκποίησας Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς οἱ ἐνάγοντες ὁμολογοῦσιν ὅτι ὁ συνεναγόμενος πατὴρ των παρεχώρησεν εἰς ὑποθήκην διὰ χρέος του τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ κτήματα, (ὧν ἢ ἀπαλλοτριώσις διὰ τῆς διαθήκης ἀπηγορεύθη) τῇ παρεμβαιούσῃ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ, ἧτις ἀναγκαστικῶς, ὡς συνομολογεῖται ἐξέποιησε ταῦτα ἀγορασθέντα ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, ἢ ἀναγκαστικὴ δὲ αὕτη ἐκποίησις, κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὑποθήκης, ἐμποδίζει τὴν ἔγερσιν τῆς διεκδικητι-

κῆς ἀγωγῆς, ὑπὸ τῶν καλουμένων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συνεναγομένου πατρὸς των ὡς κληρονόμων ἐναγόντων καθὼ ἐγγυτέρων. Ὅθεν τούτων οὕτως ἐχόντων, ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆ, κατὰ τὴν βάσιμον ἐνστάσιν τῶν ἐναγομένων καὶ τῆς παρεμβαιούσης Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἐστὶν ἀπαρδέκτος ὡς πρῶτος, καὶ ὡς τοιαύτη ἐλεγχομένη ἀπορριπτεία ἀποβάνει (*).

Πεντηκονταετηρὶς Συναδέλφου

Ἄν πᾶς τις ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἑαυτοῦ δράσεως ἐν πληρότητι ἡμερῶν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἐπλευσεν εἰς τὸ τρικυμιῶδες τῆς ζωῆς πέλαγος, καὶ ἐδάμασε τὸ στοιχεῖον, ποῖαν ἄρα γε γαλήνην ὑπέργειον νὰ αισθάνωνται κατὰ τὴν ἐκ τοῦ βίου των ἐξοδον οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οἵτινες ἐβίωσαν ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ καὶ τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ Νόμου « τοῦ ὕψιστου ἐν τῇ φύσει λόγου » κατὰ τὸ γνωστὸν λόγιον, καὶ ἐν τῇ δικαιοκίᾳ τοῦ Δικαίου ἀμύνη;

Εἰς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶνε καὶ ὁ Πausanias Χοιδᾶς. Γόνος τῆς εὐρώστου Μακεδονίας μας, ἀριστοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου, Γραμματεὺς τῆς τότε Μικτῆς Ἐπιτροπῆς καὶ Εἰσαγγελεὺς, διεκρίθη ζεῖποτε ὡς ὀπιστότερος τοῦ Νόμου τηρητῆς καὶ κρατερώτερος τοῦ Δικαίου προστάτης. Δικηγόρος τέλος ἐν Πάτραις ἀπὸ τοῦ 1848, μελίρρυτος τοῦ βήματος ἀγωνιστῆς, Πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου ἐπὶ ἔτη μακρὰ, ἐπεδαψίλευσε δικαιοσύνην ἐν χρυσότητι καὶ ἀρετῇ.

Ἡ « Πνύξ » φόρον καὶ τιμῆς ἀπέτρου καὶ σεβασμοῦ βαθέος προφρόνως ἐκτίουσα, ἐπέυχεται τῷ γεραρῷ Συναδέλφῳ, πενήτηκοντα ἤδη ἔτη ἐν τῷ δυσχερεῖ καὶ ἐργῶδει δικηγορικῷ σταδίῳ αἰσίως συμπληροῦντα, καὶ ἡμερῶν μακρότητα καὶ πλήρωσιν παντὸς εὐγενοῦς πόθου του καὶ πάσης φιλοπατρίδος ἐνεργείας του πρὸς ἀνύψωσιν καὶ ἐδραίωσιν τοῦ καταπεσόντος, ὡς μὴ ὤφειλε, γοήτρου τῆς Δικαιοσύνης τῆς προσφιλεστάτης ἡμῶν Πατρίδος.

(*) Ὅθεν, καθ' ἡμᾶς, ἢ ἀπόφασις ἡρμήνευσε τὴν ἀνωτέρω παρατιθεμένην διάταξιν, λύσσαα ζήτημα ἐκ τῶν δυσχερεστέρων. Τὸ γεγονός δ' ὅτι τὰ κληρονομηθέντα ἐξέποιήθησαν ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς δυνάμει τῆς ἔκουσίας χορηγηθείσης ὑποθήκης, οὐδεμίαν φρονοῦμεν, ἀσκεῖ ἐπιρροὴν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, διότι καὶ ἀνεαρτήτως τῆς ὑποθήκης ἢ Τραπεζᾶς ὡς δανειστῆρα ἐδικαιούτο νὰ κατάσῃ καὶ πλειστηρίσῃ ἀναγκαστικῶς τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου τὰ βεβαρημένα μετ' οἰκογενειακὸν καταπίστευμα ἐκ τοῦ ὅτι δ' ἀπέκτησε καὶ δικαίωμα ὑποθήκης ἐπ' αὐτῶν δὲν ἔπεται ὅτι ἐξέπεσε τοῦ δικαιώματος ὅπερ πᾶς δανειστῆς μὴ ἐνυπόθηκος εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου νὰ κατάσῃ καὶ πλειστηρίσῃ τὰ περὶ ὧν πρόκειται κτήματα, τῶν ὁποίων ὁ πλειστηριασμὸς λογίζεται ὡς γενόμενος μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐπικαρτίαν ἢ ἀπῆλευεν ὁ βεβαρημένος τῷ καταπιστευματικῷ ὀφειλέτης.

